

SEMĂNĂTORUL

ORGAN AL ASOCIAȚIEI ÎNVAȚĂTORILOR DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și Administrația
Școala primară No. 3—Bazargic

A B O N A M E N T U L
80 lei anual

Z E C E M A I

Zece Mai e o zi mare din istoria neamului. Ea intrupează toate faptele mari din trecut a poporului nostru: Dinastia Română, împământenită prin domnia domnitorului Carol I-ii și recunoscută cu stimă și considerație de întreaga Europă: domnia regelui Ferdinand I. cel „loial” și M. S. Regele Carol al II-lea, rege de consolidare și întărire sufletească a Românilor.

Ziua de 10 Maiu amintește independența țării, întărirea ei cari mai târziu a adus unirea României întregite.

Ziua de 10 Maiu ne reamintește încoronarea celui dintâi rege Român Carol I la 1881; încoronarea dela Alba-Iulia la 1922 a celui dintâi rege a tuturor Românilor, Ferdinand I-i.

Această zi ne reamintește tot trecutul glorios a neamului nostru. Ne reamintește eroii dela 1877, cari prin vitejia lor ne-a dat independența arătând lumii, „că un popor nu moare când veacuri a luptat necontenit” și atâta timp cât e trezită conștiința națională.

Ne reamintește eroii căzuți la Jiu, Olt, Mărăști, Oituz și Mărășești, cari cu capul pe glie și-a dat tot sufletul pentru întregirea României de azi.

Nouă generației de azi ni-e dat să consolidăm și să întărim ce face înaltașii noștri au făcut

cu munca lor de secolii, ținând conștiința trează căci un vânt tulburător pornind din câteva capitale de țări, vor să strice pacea prin revizuirea tratatelor făcute în anul 1918, la care „Mica Înțelegere”, Polonia și alte state mici ca număr 100.000.000, răspund: revizuirea tratatelor înseamnă război și dacă câteva state vor să treacă peste trupurile a a 100.000.000, s'o facă că ele vor avea răspunderea în fața lumii și a lui Dumnezeu.

O lămurire

Președintele Asociației Generale a cerut Ministerului lămuriri și asigurări în legătură cu repartizarea posturilor de învățământului primar, hotărâtă după cum arătam în acest număr.

Ministerul, prin d-l secretar g-ral ne-a declarat: Fixarea numărului de posturi necesar într-o localitate se va face după numărul elevilor înscriși, în catalog, socotindu-se 40 elevi minimum pentru un învățator.

La școlile cu un singur post numărul de copii înscriși poate fi și sub 40. Posturile necesare de înființat la unele școli se vor obține prin transferarea unora din cele vacante la alte școli și care sunt de prisos.

Titularii, al căror posturi ar fi să se desființeze, nu vor putea fi transferați decât la cerere.

Nici un învățator titular nu va putea fi transferat din oficiu fără învoirea lui.

Bonurile pentru restanțe

de Eugen Răducu

S'a dispozat de onoratul guvern și în privința salariilor neplătite. SE VOR DA BONURI cari să consfințească, că statul e dator la funcționari.

S'a intrat în legalitate, din punct de vedere juridic-teoreticește juridic.

Din punctul de vedere al stărilor de fapt și noi învățătorii și toți funcționarii vor rămâne tot în situația vitregă a mizeriei de azi.

Vom avea în loc de bani bonuri de hârtie, pe patru luni.

Eu, cu gradul I și cu 5 gradații plătoare, aveam în 1931, 11.050 lei, lunar. Din Noiembrie și Decembrie 1931 îmi va da bonuri de 22.100 lei.

În 1932, mi s'a rotunjit salariul la 8.200 lei, lunar.

Pe lunile Martie și Aprilie, din acel an, îmi va da bonuri pentru 16.400 lei.

Voi avea, dar, bonuri pentru restanțe, în valoare de lei 38.500.

Ce n'aș face cu această sumă, dacă ar fi bani numerar?

Ași plăti datoriile cari mă apasă, din lunile, când nu mi s'a plătit salariul. Ași plăti: chiria la casă, datoria la băcănie, datoria la moș Drăgan pentru merinde și datoria la bancă, când am plătit taxele copiilor ce-i am la școală.

Cu bonurile de hârtie, ce mi se vor da de guvern, eu rămân tot

dator, tot tras de guler să plătesc; și ce-i mai rău, voi fi mereu apostrofat pe piață: „Plătește-mi, domnule, că sunt 2 ani, de când ți-am dat banii. Plătește-mi că doar ești învățator, de morată publică”.

Voi scoate și eu bonurile, cum zicea un coleg, le voiu flutura și le voiu arăta tuturor creditorilor mei: „Iată banii. Cu aceștia m'a plătit statul, cu aceștia mă achit de datorie.”

Desigur, că creditorii noștri vor scoate și ei din geanta lor, asemenea bonuri și ne vor răspunde: Ne-am săturat de asemenea hârtii; avem destule dela împrumutul național; destule, bonuri de tezaur; destule, bonuri de restanțe cari au de primit bani dela stat, pentru materiale și... pentru salarii”.

Apoi, iar îmi va spune: „Bani domnule, că bani ți-am dat; marfă ți-am dat. Dă-mi banii.”

Și rușinea va dăinuî. Va dăinuî, fiindcă Ministerul Finanțelor a dispus, ca cu aceste bonuri să se plătească numai impozitele, și nu toate. Numai pe cele rămase până la 1931.

Și pentru aceasta, numai 10% se vor primi în bonuri, iar 90% trebuie să se plătească cu bani peșin.

Adică, dacă s'a putut, să te scape neexecutat fiscul argentinianist, sau cel al d-lui Magearu,

Educație și cultură

de AGATHA MIHAESCU

Omenirea a avut dela începuturile ei preocupări pentru educație. În timpurile preistorice, părinții și-au instruit copiii asupra vieții, asupra armelor, asupra împrejurărilor. Erau pregătiți pentru viață. Animalele niciodată n'au depășit decât progresul unei generații, căci experiența unei vieți, nu este transmisă urmașilor pentruca să se folosească de ea. Micile animale trebuie să o ia dela capăt. Și cât poate să dureze viața unui animal, chiar cu o longevitate cunoscută?

Omnia a acumulat timp de milenii, experiența înaintașilor, care i-a fost transmisă prin educație. La ce s'ar reduce omul dacă i s'ar retrage tot ce a căpătat prin educație? Ar cădea la același nivel cu al animalului. Dacă a depășit stadiul la care animalele au rămas, este că nu s'a mărginit la fructul

efortului său personal, ci a cooperat cu semenii săi. Rezultatul experienței umane se păstrează aproape integral, datorită cărților, instrumentelor, monumentelor —, care se transmit din generație în generație. Pământul se acoperă de o aluviune ce crește mereu — spune figurat un mare pedagog francez.

Când am studiat istoria antică — la fiecare popor am avut de studiat și cap. „Cultura și artele” aceluia popor. Societatea totdeauna a vegheat și a condus educația tinerilor. Socrate care este citat în pedagogie ca descoperitor al metodei euristice, i s'a oferit de către concetățenii săi, paharul cu otravă, fiind acuzat de coruptător al tinerilor.

Cuvântul educație este întrebuințat în sensul larg ca ansamblu de influențe pe care natura sau

ceilalți oameni pot să exercite asupra voinții sau inteligenței cuiva. În concepțiunea largă educația cuprinde și efectele indirecte produse asupra caracterului omului, de către lucruri a căror scop, este diferit ca: legi, forme de guvernământ, arte industriale. Educația este, spune Kant, dezvoltarea în fiecare individ toată perfecția de care este capabil.

Educația are un rol foarte important în angrenajul social Ea determină progresul, ajungându-se prin ea la cultură. Comenius, în „didactica magna”, arată rolul educației de prim factor al progresului. El zice: „Nu se află altă cale mai eficace sub soare, pentru înlăturarea decadenței omenești, decât o bună instrucție a omenirii. Dacă e să se întrebuinteze mijloace eficace contra corupției neamului omenesc, apoi aceasta să se facă printr-o educație îngrijită a tineretului.

Voiu arăta acum rolul social al educației.

Educația este o socializare metodică a tinerii generații. Omul în mod obișnuit nu este inclinat a se supune unei autorități politice, ur. i discipline morale, să se devoteze sau să se sacrifice.

Copilul ce intră în viață nu aduce decât natura sa de individ, exceptând vagi tendințe datorite eredității. Trebuie ca pe ființa socială și egoistă ce s'a născut, s'o transformăm într-o ființă capabilă de a duce o viață socială și morală.

Educația omenească are privilegiu special de a crea în om o ființă nouă.

Avantajele unei culturi intelectuale solide au fost recunoscute de toate popoarele? Știința, nu a fost ea suspectată? Oamenii n'au prin ei însăși gustul de știință. Ei nu doresc știință decât atât cât experiența i-a învățat că au absolută nevoie. Rousseau spunea că pentru a satisface nevoile vitale senzația, experiența și instinctul a' fi de ajuns omului, dealtfel ca și ar

abia atunci, poți întrebuința 10 la sută din plată, prin bonurile acestea.

La 10.000 lei impozite datorate până la 1931, plătești acum 1000 lei cu bonuri și 9.000, cu bani gheață.

De unde iei 9.000 lei, ca să te scapi de 1.000 lei, în bonuri de restanțe?

Să fim serioși, nu chiar așa de simpli cum ne ia domnul ministru de finanțe.

Bonurile de restanțe se valorază, doar prin dobânda, care

ni se plătește 4 la sută.

Incolo, sunt hârtii de tristă amintire, cari vor pecetlui în vecii vecilor și către copiii, copiii noștri, că au fost cândva, în România, doi miniștri de finanțe:

Unul, care nu ne-a plătit munca prestată și se cheama C-tin Argentoianu.

Altul, care a dispozat să ne dea hârtie moartă, în loc de bani ca plată,.... și se cheamă Virgil Madgearu.

Pomeneste-i Doamne.

Jocurile noastre naționale

Conferința d-lui G. Niculescu-Varone

În ciclul de conferințe organizat de Ateneul Român din București d. G. T. Niculescu-Varone a ținut duminică seară, în sala de festivități o interesantă conferință despre jocurile populare românești.

D-sa a făcut un documentat istoric al jocurilor noastre naționale începând cu Dimitrie Cantemir, care, în 1716, în opera sa „Descriptio Moldaviae“, a descris cel dintâi-hora și călușarii, ale căror melodii le-a pus pe note muzicale.

Dela eruditul domn al Moldovei și până astăzi cei mai însemnați culegători de jocuri populare românești sau de folklor muzical coreografic, cari au adus o prețioasă contribuție, citați în ordine cronologică sunt: Anton Pann, Carl Mikuli, Teodor Burada, Demetru Vulpian, Elena Sevastos, Tiberiu Brediceanu, Pompiliu Pârvescu, Popa Ștefan, d. prof. univ. Ovid Densușianu, Bela Bartok, Tache Papahagi, Lucia Andronic-Vasilescu, Eleonora V. Bădulescu, Mihail Vulpescu, Ion Mușlea și G. N. Georgescu-Breazu.

Jocurile noastre naționale întru-nesc elemente de artă și prin ele se manifestă o parte din simțul artistic al neamului românesc.

Hora este jocul popular cel mai vechi, cel mai răspândit și cel mai caracteristic și simbolic al românilor.

Toate jocurile noastre naționale se execută cu pas sprinten și în tempo vioi după aceiași cunoscută și frumoasă melodie.

Conferențiarul a clasificat, cu exemplificări, toate strigăturile cari însoțesc jocurile noastre populare.

Poporul român are o bogată comoară folkloristică în care sunt cuprinse 2509 numiri de jocuri naționale din cari 340 sunt culese metodic și riguros exact de d. Niculescu-Varone, sârbătoarea, la joc, în mijlocul sătenilor, în diferite părți ale țării timp de 12 ani.

Azi, prin spirit de imitație, împrumutat dela oraș, încep să dispară și să fie înlocuite portul, obiceiurile, cântecele, frumoasele jocuri naționale, arta și, în genere literatura noastră populară cu elementele streine de sufletul românesc.

Trebuie să întreprindem o propagandă bine situată pentru a face pe țaranul român să înțeleagă că trebuie să-și păstreze cu sfințenie și să cultive, totdeauna cu același entuziasm, moștenirea morală, care este comoara trecutului nostru bogat în minunate tradiții populare.

Ar trebui să se facă imediat turnarea unui mare film vorbitor etnografic cu titlul: „Obiceiurile strămoșești ale poporului român“ sau „Tradițiile neamului românesc“. Acest film sonor să înregistreze toate jocurile noastre naționale, executate în costumul popular și însoțite de strigătele respective culese din toată România Mare și bine selecționate. Numai prin film vorbitor s'ar păstra bine și sigur toate tradițiile neamului nostru și toată vechea cultură populară ro-

mânească. Acest film ar fi un prețios document pentru generațiile viitoare și avem datorie de a-l preda posterității.

Conferențiarul a încheiat spunând că este datorie patriotică de a păstra întregi și neschimbate frumusețea și bogăția tezaurului artei noastre populare în care se oglindesc viața și sufletul neamului românesc.

Pentru a ilustra și mai bine, în imagini frumusețea jocurilor noastre naționale, au urmat șasezeci de proiecțiuni după fotografiile luate la față locului, în toate ținuturile României întregite și prezintate în ordinea alfabetică.

Raționalizarea Posturilor în învățământul primar

Hotărârile Ministerului de Instrucție

Lucrările pregătitoare în acest scop au început. Se vor întocmi între 1—31 Mai, a. c., în fiecare județ, tablouri pe școli, și clase cu numărul elevilor după necesământ și care frecventează cursurile, în fiecare clasă.

Se va calcula pentru un post cel puțin 40 de elevi de învățător, afară de școlile cu un singur post, unde numărul poate fi și mai mic.

Transferările:

Posturile lipsite de populație școlară vor fi transferate cu titularii lor.

Posturile libere se vor repartiza din oficiu la școlile unde se simte nevoia lor, între 1—5 Iunie.

Transferarea posturilor ocupate de titulari se va face la cerere, publicându-se numele școlilor la care urmează a se transfera posturile cu titularii lor din localitățile cu populație școlară insuficientă. Publicarea lor se va face între 5—10 Iunie.

Între 10—20 Iunie, se vor înainta Ministerului cererile de transferare.

Transferările se vor face între 20—30 Iunie după normele care se vor stabili ulterior.

În anul acesta nu se vor face alte transferări în afară de cele indicate mai sus.

Numiri ca titlu provizoriu.

Tot în această perioadă se va face și numirea cu titlu provizoriu a tuturor absolvenților din seria 1929 băeți și 1930 fete, precum și a învățătorilor dela școlile de aplicație, care au fost înaintați la gr. I.

Numiri în mod provizoriu.

Pentru posturile rămase libere se vor face numiri în mod provizoriu dintre absolvenții cu diplomă din seria 1930 băeți și 1931 fete.

Publicarea locurilor vacante se va face între 1—5 Iulie. Numirile se vor face după propunerile inspectorilor generali, între 15—20 Iulie.

Detășările.

Detășările se vor face între 25—31 Iulie. Cererile de detașeri se vor înainta Ministerului între 15—20 Iulie.

* * *

Toate aceste dispozițiuni au fost comunicate de Minister tuturor organelor de control școlar prin circulara No. 54.815 din 27 Aprilie 1933.

Informațiuni

În ziua de 28 I. c., în toate țările din Mica Iotlegere și Polonia, s'a luat hotărârea de a se face meteenguri la orașe și centre însemnate, contra revizurii tratatelor.

Societățile Culturale, din țară au luat hotărârea să facă astfel de meteenguri în mai toate centrele mari ale țării.

La Bazargic se va face la această dată în localul teatrului „Modern“.

* * *

În ziua de 21 Maiu a. c. se va sărbători în întreaga țară „ziua aptelui“

nimalului. Dacă omul n'ar fi cunoscut alte necesități decât acele foarte simple, care au rădăcinile în constituția sa individuală, el nu s'ar mai fi pus în căutarea științei, cu atât mai mult cu cât ea a fost cucerită cu grele și dureroase eforturi. El nu a cunoscut seeta cunoașterii decât atunci când societatea i-a deșteptat-o, — și societatea nu i-a deșteptat-o decât atunci când ea însăși i-a simțit nevoia. Acest moment sosi atunci când viața socială era prea complexă, de a mai funcționa fără gândirea luminată de știință.

Societatea prin organele sale, fuzionează pe indivizi pentru trebuințele sale. S'ar părea prin aceasta, că aceștia sufăr o insuportabilă tiranie. Însă în realitate, indivizii însăși, sunt interesați la această supunere, căci ființa nouă pe care acțiunea societății, pe calea

educației, o edifica în fiecare din noi, este spre binele nostru. Societate ne-a învățat să ne dominăm instinctele, să ne devotăm, să ne subordonăm, scopurile personale la scopuri mai înalte. Prin educație să ne stăpânim pornirile instinctive din noi, și această este una din trăsăturile principale ale fizionomiei omenești.

Educația e o funcțiune socială pentru culturizarea maselor. Statul nu poate să dezintereseze de acest factor. El a luat educația pe seamă lui. El a făcut învățământul gratuit și obligator, ca să fie accesibil tuturor.

Oamenii prin educație ajung la cultură și la civilizație. Ei sunt intim asociați prin aceea că au un număr de lucruri de respectat în comun. O civilizație nu este un ansamblu de mijloace de care unanimitatea se servește pentru a

influența asupra naturii, ci este un sistem de scopuri destinate să convergă activitățile individuale. Nu este de ajuns civilizația, este necesară cultura care este sufletul ei. Un negru înbrăcat după ultima modă dela Londră — având la dispoziție tot ce civilizația poate să-i dea, va fi un civilizat, dar nu va fi om cult, căci îi lipsește ceia ce s'a acumulat de veacuri la popoarele albe. Efectele unei culturi anterioare se înregistrează automat. Copilul are, în mod virtual, unele idei, unele judecăți de valoare în creierul său, o civilizație este depusă în inima și creierul său.

O problemă care este actualmente pe primul plan, e cultura. Statul se ocupă de culturalizarea poporului. Diferiți oameni în cărțile și publicațiile lor, au grija de culturalizarea maselor. Adesea ve-

dem apărând reviste cu subtitlul „Foaie pentru culturalizarea maselor“.

Prin educație se ajunge la culturalizarea poporului. Rolul principal va fi deci al școlii și învățătorului. Statul va organiza deci acest factor de culturalizare prin organizarea învățământului și a educației poporului. Statul are să se ocupe mai mult de educația și cultura poporului, decât de educația ploitică și economică, căci prin cultură se ajunge și la acestea din urmă.

Voiu căuta să dau și o rezolvare practică chestiunii, folosindu-mă de sugestiile D-lui G. Antonescu din volumul său „Educație și cultură“.

Voiu trece asupra mijloacelor obișnuite și asupra tuturor școlilor de toate gradele, care incontestabil au rolul cel mai miportant.

Iubire maternă

de PONY

În casa coanei Maria e firbere mare. De trei zile se fac pregătirile necesare nunții celei de a treia și ultima fiică, cu tânărul Matei Ionescu din orașul apropiat.

De trei zile, coana Maria nu mai știe ce-i odihna și acum, când să înceapă nunta, par'că o ceață groasă i se lasă pe ochi și-i vine amețeală.

„Doamne mare lucru e și asta” gândi, dând să se mai odihnească pe scaun. Și cine știe în cele din urmă, dacă toată lumea va fi mulțumită. Vezi că, nu poți mulțumi pe fiecare în parte, după pretențiunile sale. Și apoi să zici c'ar fi numai oameni din sat, d'aci, ar mai merge, dar vezi că ginerele o să vină cu lume, de, mai pretențioasă”.

Astfel de gânduri o frământau pe coana Maria în momentul acela, când, frântă oboseală, se așează să se odihnească și să mai cugete la ce-ar mai avea de făcut.

Mai măritase doar două fete, se dusese pomina de petrecerile ce le făcuse, dar acum la nunta celei de a treia fată, nu știu cum, un nod par'că i se pusese în diept și nu mai putea să-și reverse bucuria și dispoziția cu care altă dată înveselise o lume întreagă.

Nu știu la ce-ar fi gândit altcineva în acele momente, dar după toate mișcările care păreau că sunt făcute în silă și după trăsăturile feții coanei Maria, dădeau impresia că nunta aceasta n'ar fi cu voia ei.

Și acesta era adevărul.

Toată strădania ei de-a agonisi cât mai mult pentru anii grei aibătrâneții, i se părea acumă spulberată de încrederea acestui ginere și o clipă se văzu izgonită din casa cele mai scumpe fiice ale sale. Tresări brusc la gândul unui viitor nesigur, mai aranja câteva lucruri în preajma-i și fără de vrere își reaminti de toată străduința ce depusese pe lângă fiica sa de a-i schimba gândul căsătoriei cu acest boeraș, cum îi spunea.

Nu era una din acele femei posace, cu vederi obscure și judecată strâmtă. Căpătase puțină cultură în casa părinților săi, simțul esteticului și frumosului era înrădăcinat în sufletul acestei femei dela țară.

Născută din părinți cu dare de mână, crescuse în dezmerdările mamei sale, fiind unica la părinți. Căsătorită apoi cu un om cum se cade, avu trei fiice. Pe celelalte mai mari le căsătorise. După acela soțul său muri curând în urma unei boli neiertătoare și rămase singură cu fiica sa cea mai mică să conducă treburile întregii gospodării. Pastrase cu sfințenie avutul căpătat dela părinți și soț, și acum, nu știu cum, niște gânduri apăsătoare îi turburau înțeleapta ei încredere în viitor.

Își iubea mult fiica pentru care făcea acum pregătirile de nunta, dar nici pe celelalte două nu le iubea mai puțin. Gândul despărțirii de ultima sa fiică însă stăruia în mintea-i neconținut și vroia să îndepărteze acest gând, căutând să fie mai întotdeauna ocupată.

„De aș scăpa odată, își zise în sine, și în cele din urmă vom vedea ce se va mai întâmpla”. Dar totuși, nu putu să-și impuie această voință până la sfârșit și își aminti de toate cele ce spusese fiicei sale de a renunța la această căsătorie: „Maria mea dragă, sunt pătrunsă din simțământ că nu ți-aș putea refuza nici o dorință, dar te rog cu toată căldură sufletească, ascultă-mi sfatul de mamă care te iubește, și nu te mărita cu tânărul acela care învârtește bastonul așa de frumos pe mână. El este din altă lume, unde noi n'am fi putut pătrunde niciodată. Este de acolo, unde destrăbălarea și nerușinarea sfăpănesc pe toți și toate; și tu, Maria,

In ceia ce privește culturalizarea maselor la sate

Satele, după o expresie curentă, care nu e în totul justificată, zac în beznă. Absolvenții cursului primar adesea uită până la facerea stagiului militar, în dese cazuri, să scrie sau să citească.

În afară de acțiunea unor societăți culturale, cari nu pot să acționeze sistematic și unitar, rolul cel mai interesant îl au învățătorul și preotul. Acestora e necesar însă să li se ofere armele necesare. D-l Antonescu propune ca în afară de pregătirea obișnuită care i se dă normalistului — ca să formeze buni învățători pentru școală să se instiue cursuri de perfecționare. Aceste cursuri să constate în cicluri de prelegeri prin care să pună la curent pe învățător cu problemele sociale

contemporane, atât de variate și complicate. Să fie instituți în localități de viligiatură, aceste cursuri de perfecționare, unde diferiți oameni de știință să exercite influență culturală și morală asupra învățătorilor doritori de cultură.

La orașe problema culturalizării pare mai ușor de rezolvat, datorită numărului și varietății factorilor culturali. Aici, problema ce se pune este organizarea rațională a propagandei. Ateneele populare nu au un program alcătuit în așa fel încât să ajungă la scopul urmărit. Programele nu au un tot unitar, căci sunt alcătuite din manifestări culturale cu totul despartate. Programele să aibă, acum după realizarea României Mari, ca scop, cunoașterea ei din toate punctele de vedere: istoric, geografic,

când te vei vedea în lumea aceea vei fi stingheră, neluată în seamă de nimeni și vei fi cea mai nenorocită. Da, nenorocită Maria, și n'aș vrea ca tu cea mai mică și cea mai scumpă din fiicele mele, să fi cea mai nenorocită. Cândurile astea mă îngrozesc și tocmai deaceia te rog acum, lasă-l la o parte pe acest fluture al saloanelor dela oraș! Vei găsi aici în sat un băiat mult mai bun”.

Gândind la strădania de a convinge la o renunțare pe fiica sa, coana maria uită de toate celelalte și vremea trecu pe neobservate. Curând veni și nuntașii.

După ce se îndeplini toate formalitățile creștinești de cununie, toată lumea se așează la masă și cheful începu. Lumea era veselă în fața bucatelor și-a vinului ce curgea în pahare.

Mai ză una, mai țigane, se auzi o voce pițigaiată din capătul mesei. Cel ce dădu această comandă pe un ton atât de strident, era un tânăr de 23-25 ani. Era ginerele coanei Maria.

Blond, cu parul buclat căzut pe frunte, părea de o frumusețe uluitoare. Dacă-l cercetai după forma exterioară, ai fi crezut dela prima vedere că e un tânăr din înalta societate. Dar nu acesta era adevărul. După puțin te convingeai însă că e unul din aceia cari tale frunză câinilor toată ziua și că n'ar fi în stare să înoade doi tei într'un curmei.

Coanei Maria i se strânse inima de durere, când îl văzu dar nu zise nimic.

Țiganul execută comanda și toată lumea rămase cu gurile căscate la el, ca și cum o putere magnetică le atrase privirile într'acolo. Și cum se mai răzoia cioara, de ziceai că așa de dăbălagiu e de când l-a făcut mamă-sa. Se strâmba și pune la năzbătili de râdea toată lumea cu hohote.

Vesella era mare, oamenii voloși la băutura și glume iar femeile meștere la cântece și zdravene la joc. Curgea vinul pe toate părțile și toți erau înfăntați de băutura și joc.

Doamne, ce petrecere, ce veselie și ce glume mai spun țărâni noștri în asemenea ocazii! . . .

(urmare în numărul viitor)

POVAȚA

*Copile s'ai respect de toate;
De părinți, de strein, de frate.
Să porți în suflet bunătate.
S'ai milă de orice vietate.*

*Albina tu să n'o strivești
Să iei exemplul dela ea,
In orice clipă să muncești,
Și'n totdeauna vei avea.*

*Tu știi o vietate mică
Ce-o clipă locului nu stă!
Îți amintești tu de o furnică
Care p'un greier ajută?*

*Să faci întotdeauna bine
De rău cât poți să te ferești,
Să ai încredere în tine
Și pe cel rău să-i ocolești.*

*Copile s'ai respect de toate
Și datoria de școlar,
Tă să ți-o faci cum nu se poate
Mai bine — nu ca un ștregar!*

A. Călin

Pentru îngrijirea plantațiilor cu pomi

Ministerul agriculturii a trimis instrucțiuni tuturor serviciilor agricole, să stimuleze organele din subordine, preoți și învățători, ca prin predici, șezători, exemple etc., să caute să convingă populația rurală, de însemnătatea plantării, îngrijirii și foloasele pomilor plantați.

În acest mod și în unire cu organele, trebuie pornit la muncă, tinzând să însufle sătenilor dragostea de pom, ca să-i apere de cei cari distrug un copac spre a-și face o coadă de bici, sau un resteu; să-l ude în timp secetos și să-i curețe de insectele vătămătoare înainte de a-i distrage fructele.

Să se dea ordine celor însărcinați cu poliția rurală spre a lua măsurile legale necesare, pentru curățirea pomilor de cuiburile și ouale insectelor vătămătoare, aplicând îndărătnicilor sancțiuni legale, de asemenea să aplice

stre și ale vecinilor, din toate punctele de vedere și cunoașterea problemelor științei din timpul nostru.

Trebuie să se acorde culturalizării un rol predominant. Oamenii politici au ajuns la convingerea, că progresul social e condiționat în primul rând de cultură. Chiar unii economiști sunt de părere că o intensificare a producției nu se poate obține fără o cultivare a maselor.

Agenții de răspândirea culturii la sate, în deosebi, nu pot fi decât aceia cari răspândesc cultura prin școală, învățătorii.

Pentru ajungerea scopului trebuie deci să se acorde mai multă sollicitudine pentru pregătirea acestui factor.

literar, economic, artistic, religios, etc., etc.

Toți factorii culturali dela oraș să-și coordoneze eforturile pentru o acțiune comună, toți să fie convinși de înaltul ideal pe care-l urmăresc și atunci propaganda va duce la armonizarea sufletelor tuturor românilor.

D-l Antonescu mai vorbește și despre universitățile libere, adică acelea la care nu se cer condițiuni de admitere. Acestea au un rol mai important decât ateneele, căci auditorii acestor universități se adresează persoanelor cu o cultură mai înaltă. D-l Antonescu arată și la acestea lipsa de organizare și deci și neajungerea scopului. După ce recomandă o organizare a cursurilor, prin cicluri semestriale, unitare, arată scopul ce trebuie să-l urmărească aceste universități: **Cunoașterea temeinică a fărâș noa-**

sanctiuni celor cari rup sau distrug pomii.

Pentru plantațiile de pe șosele, să se dea ordin cantonierilor și pazitorilor să fie mai atenți și să ia măsuri mai intense de pază, având în vedere că în curând va începe sezonul cărașiei, al muncilor agricole și al pășunatului cari vor da ocazii la mari distrugerii.

Ministerul agriculturii e de părere, că, în limita posibilității, să se reglementeze circulația pe șosele și drumuri, stabilindu-se lanuri fixe pentru poposiri (otacuri), spre a se putea efectua mai bine paza în timpul nopții, când de obicei cărașii distrug plantațiile spre a și face foc, la care să și prepare merindele.

Ofensiva revizionistă a reînceput

Care este datoria noastră

S'a spus, că proiectele relative la revizuirea tratatelor au fost „definitiv“ înmormântate, în urma răspunsului clar și categoric al Micei Înțelegeri. Dacă Mica Înțelegeră este perfect solidară și în numele ei d. Titulescu ministrul de externe al României a format un „mon possumus“ energetic și bine întemeiat, nu trebuie să ne facem iluzii, că partida revizionistilor a bătut în retragere și că ar fi renunțat la ofensiva sa.

Iată că acum câteva zile, delegația Italiană de la Washington a reluat proiectul revizuirii tratatelor. Membrii ei au făcut cunoscut d-lui Roosevelt, președintele Statelor Unite, că problemele economice sunt în strânsă relațiune cu problemele politice și nu se poate asigura succesul conferinței economice de la Washington, ca și al conferinței dezarmării de la Geneva, dacă nu se va proceda la revizuirea statutului teritorial din Europa centrală, statut ce nu mai corespunde intereselor marilor națiuni care au nevoie de căi respiratoare. Hitleriști de asemenea sub impulsul naționalismului exagerat și al avantajilor ce le-ar aduce practica vechei politici imperia- liste, exploatează problema revizuirii tratatelor, reamintind faimoasele teorii ale germanului Ratzel. După teoria lui Ratzel, statul se bazează pe spațiu și acest spațiu nu poate să fie limitat în cadrul strâmt al etnografiei, ci el urmează să fie lărgit după nevoile economice. Cu alte cuvinte, revizuirea tratatelor este impusă de necesitatea expansivă a Germaniei, în spațiu, pentru satisfăcerea intereselor sale economice. Și acum aceasta nu se poate face, deocamdată, în toate direcțiile, se urmărește o sfărâmare a cadrului spre est și atla spre sud, sub pretext că frontierele actuale n'au fost bine determinate: iar unirea Austriei de Reich este conformă principiului naționalității și al liberei determinări. Germania are sete de spațiu și nu principiile, sau considerațiunile de ordin moral și de drept o vor împiedica să practice o politică opusă intereselor celorlalte națiuni pacifice.

Unguri și Bulgari continuă și ei campania revizionistă, profitând de situația turburată internațională, de slăbiciunile unor puteri, ca și de egoismul altor puteri care, urmărind scopuri ce interesează sfera lor de influențe și de do-

minațiune, incurajază direct pe învinșii de ieri ca să dea asalt tratatelor. Noi nu știm ce atitudine va lua d. Rozvelt, președintele Statelor Unite, în această importantă problemă. Americanii însă nu trebuie să uite, că Europa de drept a fost mai mult opera lui Wilson; că frontierele statelor din Europa centrală au fost tratate respectându-se principiile atât de scumpe ale fostului președinte: că aceste principii sunt și azi și vor fi totdeauna fundamentul dreptului internațional, de oarece ele au permis restaurarea Poloniei, constituirea statelor născute, sau mărite din Europa centrală și balcanică prin fixarea unor frontiere etnice și prin luarea în serioasă considerație a dreptului naționalităților și a intereselor economice. Cine a stărnit mai mult ca Polonia să aibă un acces la mare? Wilson. Cine a susținut justele revendicări ale Cehilor și Slovacilor, ca și ale Jugoslavilor, de a se uni în state unitare naționale? Cine a recunoscut României drepturile sale incontestabile asupra Transilvaniei și a celorlalte teritorii ce au aparținut fostei monarhii habzburgice? Woodrow Wilson împreună cu toți aliații. Așa s'a născut actuala Europă de drept, cu totul deosebită de Europa dinainte de 1918, în care naționalitățile erau aservite.

De aceea, nu se poate admite revizuirea tratatelor și nici accepta o târguială pe seama națiunilor liberate, conștiente de drepturile lor și stăpâne pe patrimoniul lor național. Dar, datorită suntem să ne manifestăm cu toată vigoarea și încrederea în dreptatea cauzei noastre, voință hotărâtă de a apăra tratatele împotriva celor ce vor să le înlăture și să atragem atenția, că frontierele nu se vor putea modifica, nici fără voia noastră, nici împotriva noastră și a aliaților noștri, prin simple aranjamente între părțile interesate, pe cale pacifică, ci prin război.

„Universul“

Comunicatul Ministerului de Finanțe, dat în ziarele cotidiene din Capitală, arată o situație îmbunătățită în încasarea impozitelor, atât a celor directe cât și a celor indirecte.

Atunci, de ce nu se plătesc cu anticipație lefurile la fiecare zi'n-tai ale fiecărei luni?

Modificările aduse legii învățământului primar

Legea învățământului primar, pregătită de către Ministerul Instrucției, ne mai fiind depusă în actuala sesiune parlamentară și, totuși, unele modificări ale legii în vigoare impunându-se ca o urgentă necesitate, colegul Teodor Iacobescu, în înțelegere cu conducerea Asociației noastre, a venit cu un proiect din inițiativă parlamentară având și asentimentul d-lui Ministru al Instrucției ca să se voteze negreșit acele modificări până la închiderea sesiunii.

Graba cu care s'a depus proiectul — de altfel foarte explicabile — și unele cerințe ale ministerului, au făcut însă ca să se strecoare în el și câteva prevederi, cari nici într'un caz nu puteau fi acceptate de Asociația învățătorilor.

În comisia Camerei pentru instrucția publică, după discuții lungi și serioase, s'a isbit să se înlăture aproape toate prevederile ce le socoteam nedrepte sau nepotrivite și să se admită în largă măsură punctul nostru de vedere.

Proiectul — așa cum a fost modificat în comisie — s'a votat apoi de Camera în ședința din 8 Aprilie, urmând să fie trecut și prin Senat, până la 13 Aprilie.

Iată modificările obișnuite:

I. Absolvenții școlii normale cu diplomă de capacitate vor putea fi numiți „în mod provizoriu“ până la satisfacerea serviciului militar, iar absolvenții până la majoritate, cu dreptul de alegere și păstrare a postului.

Învățătorii după satisfacerea legii recrutării, iar învățătoarele la îndeplinirea majoratului, vor obține titlul provizoriu, confirmându-se tot odată în posturile lor.

Timpul serviciului militar se socotește concediu fără salariu.

II. Învățătorii cu titlu provizoriu vor da examenul de definitivat după trei ani serviți efectiv la învățământ.

Acest examen se va da în fața unei comisii examinatoare alcătuită din trei profesori titulari, de preferință din școala normală (unul de partea literară, unul pentru partea științifică și altul de pedagogie), și un revizor școlar primar și va consta din 3 probe: o probă scrisă de limba și literatura română, o probă orală de pedagogie și o probă practică pedagogică.

Probele în parte nu sunt eliminatorii, dar media lor trebuie să fie cel puțin 7.

Centrele de examinare vor fi în Capitalele de județ; se vor putea fixa însă și centre pentru două județe (când în vreunul din județele mici va fi un prea redus număr de candidați).

Învățătorii, cari nu vor reuși după trei prezentări la definitivat, nu vor mai avea dreptul de a rămâne în învățământ.

Noi am susținut contrariul în această chestiune, dar părerea noastră n'a fost admisă.

III. După trei ani dela defini-

tivat învățătorii se vor putea prezenta la examenul de înaintare pentru gradul II. care se va ține din 2 în 2 ani.

Spre a fi înscris cineva la acest examen va fi trebuit să fi obținut nota 8 la o inspecție specială.

Examenul va consta din o probă scrisă în legătură cu activitatea didactică și socială a învățământului precum și cu viața regiunii unde profesază și din un colochiu cu caracter pedagogic.

Probele în parte nu sunt eliminatorii. Media lor trebuie să fie cel puțin 7,50.

Comisia examinatoare se compune din 3 profesori: de pedagogie, de partea literară și de partea științifică; președinte — unul din aceștia, trebuie să fie profesor universitar.

IV. După 5 ani dela obținerea gr. II. (nu după 6 ca până acum), învățătorii vor putea fi înaintați la gr. I. pe baza unei inspecții speciale, care va avea în vedere întreaga activitate de realizare desfășurată în școala și stat.

Licențiații învățătorii definitivi cu licență în litere sau știință, ca și învățătorii dela școala de aplicație după trei ani de funcționare vor avea și ei gr. I.

V. După 5 ani de la obținerea gr. I. — învățătorii vor putea obține GRADUL SUPERIOR, în urma unei activități excepționale în domeniul școlar, cultural și social.

Această activitate se constată de o comisie specială compusă din un profesor universitar de pedagogie, un inspector general șc. normale și o personalitate culturală, aleasă și numită de minister.

VI. La transferări ve fi următoarea ordine de preferință:

a. Aducerea soților membri ai corpului didactic în aceeași localitate.

b. Gradul în învățământ.

c. Interese familiare bine dovedite, având precădere, cazul soților funcționari publici.

d. Interese materiale în localitate. La condiții egale va avea precădere gradul și vechimea în grad. Articolul privitor la transferări din oficiu în aceeași localitate s'a suprimat.

VII. Numirea în locurile vacante se va face la Inspectoratele Regionale.

Un amendament al nostru care stabilea să se facă la centru numirile de către o Comisie specială, dându-se însă candidaților drept de preferință pentru regiunea de origine, n'a fost admis.

La alegerea locurilor ordinea de preferință va fi:

a. Vechimea pe tabloul de capacitate.

b. Media diplomei pentru candidații din aceeași serie.

Pentru cei din localitate nu se va ține seamă de medie ci numai de serie.

c. Interese familiare.

d. Interese materiale.

(urmare în numărul viitor)